

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΩΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΦΥΛΗΣ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ**

**Κληρολαϊκή Σύναξις Β'
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς
Διακονία καὶ Πνευματικὴ Πατρότης**

**Πέμπτη, 2α Νοεμβρίου 2012 ἐκ.ῆμ.
† Ἁγίων Μαρτύρων Ἀκινδύνου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ**

**Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς
Ἀχαρναὶ Ἀττικῆς**

**Ἀντι-οικουμενισμός :
Βήματα Διαλόγου πρὸς Ἐνωσιν**

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

Α'. Ἐντὸς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου (1937-1997)

α1. Ὅπως εἶναι γνωστόν, μεγάλο μέρος τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν στὴν Ἑλλάδα καὶ εὐρύτερα, δὲν δέχθηκε τὴν ἡμερολογιακὴ Καινοτομία τοῦ 1924, τὸ πρῶτο αὐτὸ πρακτικὸ βῆμα ἐφαρμογῆς τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Τὸ Ἀκαινοτόμητο Πλήρωμα τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου, ἀγωνίσθηκε μὲ θυσίες καὶ ἥρωισμό γιὰ νὰ διακρατήσῃ ἀνόθευτη τὴν Παρακαταθήκη τῆς Πίστεως. Ἀρχικά, ἐποικμαίνετο ἀπὸ ὀλίγους Ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι παρέμειναν ἐδραῖοι στὴν Ἐορτολογικὴ Παράδοσι τῶν Πατέρων. Ἐν συνεχείᾳ, συνέδραμαν Ἁγιορεῖται Πατέρες, οἱ ὁποῖοι μετέφεραν τὸ ἀσκητικὸ ἰδεῶδες στὸν κόσμον καὶ ἐκτὸς ἀπὸ Ἐνορίες καὶ Κοινότητες, ἴδρυσαν σπουδαῖες Ἱερὲς Μονές. Ἡ Μονή, στὴν ὁποῖαν εὐρισκόμεθα, τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, δημιουργήθηκε θεῖα χάριτι ἀπὸ ἕναν τέτοιο εὐλογημένον Ἁγιορεῖτη Γέροντα τὸ 1930, τὸν χαρισματικὸν Ἱερομόναχον Ἱερώνυμον Ἀγιοπαυλίτη († 1943).

Ὁ Ἀγώνας τῆς Πίστεως προώδευσε καὶ τὸ 1935, τρεῖς Ἀρχιερεῖς,

οί Δημητριάδος Γερμανός, Ζακύνθου Χρυσόστομος και πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, απέτειχίσθησαν από την Καινοτόμο Ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος και ανέλαβαν την διαποίμανσι των Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου.

Μία ἀπό τίς πρώτες ἐνέργειές τους, ἦταν νὰ συγκροτήσουν Σύνοδο Ἀρχιερατική, γιὰ τὴν ὀργάνωσι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ τὴν κάλυψι τῶν τρεχουσῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐμπεριστάτου καὶ διωκομένου μαρτυρικοῦ Ποιμνίου τους. Ἐχειροτονήθησαν τέσσερις ἐπὶ πλέον Ἐπίσκοποι, οἱ Κυκλάδων Γερμανός, Μεγαρίδος Χριστοφόρος, Διαυλείας Πολύκαρπος καὶ ὁ ἐκ τῶν Ἁγιορειτῶν Βρεσθένης Ματθαῖος.

α2. Τὸ 1937, ἐπῆλθε διάσπασις ἐκκλησιαστική, ἐφ' ὅσον οἱ Ἐπίσκοποι Βρεσθένης Ματθαῖος καὶ Κυκλάδων Γερμανός ἀπεκήρυξαν τοὺς συνεπισκόπους των πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομο καὶ Δημητριάδος Γερμανό. Αἰτία ἦταν ἡ ἐκκλησιολογικὴ Διασάφησις τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου, ὅτι οἱ Καινοτόμοι τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἀποτελοῦν σχίσμα «δυνάμει» καὶ ὄχι «ἐνεργεία», δηλαδὴ εἶναι ὑπόδικοι γιὰ σχίσμα, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμη πλήρως καὶ ἐνεργῶς σχισματικοί, μὲ ὅλα τὰ συνακόλουθα σὲ ἐκκλησιαστικὸ καὶ μυστηριολογικὸ ἐπίπεδο, διότι μόνον μία Πανορθόδοξος Σύνοδος δύναται νὰ ἀποφασίσῃ τοῦτο.

Οἱ Βρεσθένης καὶ Κυκλάδων πρέσβευαν τὴν ἄμεσο καὶ αὐτόματο ἀποκοπὴ τῶν Νεοημερολογιτῶν ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ μόνον διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας, ἡ ὁποία, κατ' αὐτούς, εἶχε προκαταδικασθῆ ἀπὸ Πανορθόδοξους Συνόδους τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα καὶ ἄρα δὲν ἐχρειάζετο νέα κρίσις καὶ καταδίκη ἐκείνων, οἱ ὅποιοι υἰοθέτησαν αὐτὴν μεταγενέστερα.

α3. Οἱ δύο πλευρὲς ἐκτοτε συνέχισαν τὴν κεχωρισμένη πορεία τους καὶ τὸ πλήγμα γιὰ τὸν κοινὸ Ἀγῶνα, ὅπως καὶ ἡ τραγικὴ διαίρεσις Κλήρου καὶ Λαοῦ, ἦσαν ὀδυνηρὰ ἀπὸ κάθε ἄποψι. Σοβαρὲς προσπάθειες γιὰ ἐπούλωσι τῆς διαίρεσεως δὲν φαίνεται νὰ ἔγιναν, σὲ ἐπίσημο τουλάχιστον ἐπίπεδο. Ὑπῆρχε μεγάλος φανατισμὸς, ἰδίως ἀπὸ τὴν ἀκραία πλευρὰ τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου.

Δύο γνωστὲς ἀπόπειρες τοῦ ἰδίου τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου, ὁ ὁποῖος μετέβη τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1950 στὴν Μονὴ τῆς Κερατέας καὶ τὸν Μάϊον τοῦ ἰδίου ἔτους στὸ Μετόχι τῆς Μονῆς αὐτῆς στὴν Ἀθήνα, προκειμένου νὰ συναντήσῃ τὸν γέροντα καὶ

ἀσθενῆ Ματθαῖο καὶ εἰ δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ συμφιλίωσις, δὲν ἐτελεσφόρησαν, ἐξ αἰτίας τῆς ἀφιλαδέλφου ἀποτρεπτικῆς παρεμβάσεως τοῦ περιβάλλοντος τοῦ ἐτοιμοθανάτου τότε Ματθαίου¹.

α4. Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1971, δύο Ἐπίσκοποι τῆς Συνόδου τῶν πνευματικῶν ἀπογόνων τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, [ὁ ὁποῖος πρὸ τῆς κοιμήσεώς του (1948) εἶχε συστήσει μόνος του ἀντικανονικὴ Ἱεραρχία], οἱ Κορινθίας Κάλλιστος καὶ Κιτίου (Κύπρου) Ἐπιφάνιος, μετέβησαν στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, στὴν Σύνοδο τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς ὑπὸ τὸν Ἅγιο Μητροπολίτη Φιλᾶρετο († 1985), γιὰ τὴν τακτοποίησιν τῆς ἀντικανονικότητος τῶν χειροτονιῶν τους.

Σημειωτέον δέ, ὅτι οἱ Ρῶσοι ἤδη ἀπὸ τοῦ 1969 εἶχαν ἐπίσημη ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τὴν ἑτέρα πλευρὰ τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πατρίου (Γ.Ο.Χ.) ὑπὸ τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο.

Οἱ Ρῶσοι λοιπὸν προέβησαν στὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀντικανονικότητος τῶν «Ματθαϊκῶν» Ἐπισκόπων διὰ *συγχωρητικῆς εὐχῆς*, κατ'οὐσίαν ὅμως διὰ *χειροθεσίας*, καὶ ἐδέχθησαν σὲ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία καὶ τὴν Ἱεραρχία αὐτῶν ὑπὸ τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Ἀνδρέα, μὲ τὴν ἐντολὴ ὅμως ὅπως φροντίσουν νὰ ἐνωθοῦν στὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν Σύνοδο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου.

Μεταξὺ ὅμως τῶν «Ματθαϊκῶν» ὑπῆρξε διαφορὰ στὴν ἐρμηνεία καὶ ἔννοια τόσο τῆς πράξεως ἀποκαταστάσεως τῆς χειροτονίας τους, ὅσον καὶ τοῦ νοήματος τῆς κοινωνίας τους μὲ τοὺς Ρώσους. Οἱ πλέον διαλλακτικοὶ ἐξ αὐτῶν, ὅπως ὁ Κιτίου Ἐπιφάνιος, προσεπάθησαν νὰ ἐργασθοῦν ἐνωτικά, ἐρχόμενοι σὲ ἐπικοινωνία μὲ Ἀρχιερεῖς τῆς ἑτέρας πλευρᾶς τὸν Αὐγούστο τοῦ 1972². Ἐπίσης, ὁ Μοναχὸς Βίκτωρ Ματθαίου, πρῶην «Ματθαϊκός», ὁ γνωστὸς Ἐκδότης τοῦ Μεγάλου Συναξαριστοῦ, προσεπάθησε νὰ συμβάλῃ στὴν ἐνωσὶ τῶν διεστώτων. Ὅμως, τὰ ἀκραῖα στοιχεῖα ὑπερίσχυσαν καὶ ἡ γεφύρωσις τοῦ χάσματος δὲν ἐπετεύχθη. Ἡ κοινωνία τῶν «Ματθαϊκῶν» μὲ τοὺς Ρώσους διεκόπη μετ' ὀλίγον, ὁ δὲ Κορινθίας Κάλλιστος ἀναγκάσθηκε νὰ προσχωρήσῃ στὴν Σύνοδο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου (1977).

Ὁ Κιτίου Ἐπιφάνιος συνέχισε μόνος σχεδὸν ἐκ τῶν «Ματθαϊκῶν» τὴν ἐνωτικὴν του προσπάθειαν, ἐρχόμενος σὲ σχετικὴ ἀλληλογραφία μὲ τὸν Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἀντώνιο τῆς Συνόδου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου τὸ ἔτος 1978, ὡς ἐπίσης καὶ μετὰ τοῦ Ἁγίου Μητροπολίτου Γλυκερίου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου

Ἡμερολογίου Ρουμανίας³, διατηρῶν ταυτοχρόνως συμφιλίωτική ἀλληλογραφία καὶ μὲ τὸν Ἅγιο Μητροπολίτη Φιλάρετο τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς (1979)⁴. Ὅμως, καὶ ἡ προσπάθεια αὐτὴ δὲν εἶχε σοβαρὴ συνέχεια, ὁ δὲ Κιτίου ἀναγκάσθηκε ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ περιορισθῆ στὴν «κλειστὴ» «Ματθαϊκὴ» γραμμὴ.

α5. Στις ἀρχὲς τῆς δεκαετίας τοῦ '80, πραγματοποιήθηκε ἀπόπειρα διενεργείας Διαλόγου μεταξὺ τῶν Συνόδων τῶν Ἀρχιεπισκόπων Αὐξεντίου καὶ Ἀνδρέου, ἡ ὁποία ὅμως δὲν εὐδῶθηκε. Ἡ κατάστασις ἦταν τόσο ἐπισημάνει, ἐντὸς ἰδίως τῆς Συνόδου τοῦ Αὐξεντίου μὲ τίς ἀλλεπάλληλες ἐσωτερικὲς κρίσεις καὶ προστριβές, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπη τὴν σοβαρὴ ἀνάληψι ἐνὸς τέτοιου εἴδους ἀπαιτητικοῦ ἐγχειρήματος.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1979 ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κ. Κυπριανὸς ἐχειροτονήθη Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς ἀπὸ τοὺς ἀναφερθέντας ἤδη Ἀρχιερεῖς Κορινθίας Κάλλιστο καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἀντώνιο, τὸ δὲ ἔτος 1984 ἐκυκλοφόρησε τίς «Ἐκκλησιολογικὲς Θέσεις» του, ὡς ἀνεπτυγμένη μορφή τῶν Θέσεων τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ἀποτελιχισθεὶς γιὰ λόγους Πίστεως καὶ Δικαιοσύνης ἀπὸ τὴν ὁμάδα τῶν τότε συνεπισκόπων του· ἀπὸ δὲ τοῦ 1985, συνέστησε μετὰ τοῦ Σαρδινίας Ἰωάννου τὴν *Ἱερὰ Σύνοδό μας τῶν Ἐνισταμένων*, διαφοροποιηθεὶς ἀπὸ τοὺς λοιποὺς τοῦ Πατρίου (Γ.Ο.Χ.), οἱ ὁποῖοι ἂν καὶ κατὰ βάσιν διακηρῦσσουν τὴν ἴδια «Ματθαϊκὴ» ἐκκλησιολογία, δὲν φαίνεται πιθανὸν νὰ μποροῦν νὰ ἐνωθοῦν.

α6. Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1988 ἕως 1992, οἱ δύο κύριες Σύνοδοι τοῦ Πατρίου στὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τοὺς Ἀρχιεπισκόπους Χρυσόστομο (Κιούση), ἀντικαταστάτη τοῦ Αὐξεντίου, καὶ Ἀνδρέα («Ματθαϊκῶν»), διεξήγαγαν «Θεολογικὸ Διάλογο». Καὶ ἐνῶ συνεφώνησαν ὡς πρὸς «τὴν φύσι καὶ οὐσία τοῦ κατὰ τὸ 1924 ἡμερολογιακοῦ σχίσματος», ὅπως καὶ ὡς πρὸς «τὴν θέσι τῆς Ἐκκλησίας ἐναντι τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπὸ τὸ 1924 ἕως τὸ 1935», ἐπὶ καθαρὰ «Ματθαϊκῆς» ὁμολογίας καὶ βάσεως, ἐν συνεχείᾳ διεφώνησαν ὡς πρὸς τὴν διάσπασι τοῦ 1937, διότι οἱ «Ματθαϊκοὶ» ἤθελαν νὰ ἐπιβάλουν τὴν ἰδική τους θεώρησι δικαίωσης τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου καὶ καταδίκης τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου⁵.

Ὁ Διάλογος ἐκεῖνος δὲν προχώρησε στὴν συμφωνηθεῖσα ἐκ προοιμίου ἐξέτασι καὶ τῶν λοιπῶν ἱστορικῶν περιόδων τοῦ Ἀγῶνος, «πάγωσε» οὐσιαστικῶς τὸ 1992 καὶ ἔληξε καὶ τυπικῶς

(«αὐτοδικαίως») τὸ 1995, ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖο συνέβησαν οἱ τραγικὲς διασπάσεις ἐντὸς καὶ τῶν δύο Συνόδων· ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ Μέλη τῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Διαλόγου ἐκείνου, εὐρέθησαν σὲ διαφορετικές, ἀντιμαχόμενες μεταξύ τους, παρατάξεις, οἱ ὁποῖες διεμορφώθησαν ἐντὸς τῶν ἰδίων τῶν Συνόδων τους!...

α7. Τὸ 1997, ἔγινε ἀναφορὰ καὶ πάλι γιὰ Διάλογο μεταξύ τῶν δύο «κεντρικῶν» Συνόδων, οἱ ὁποῖες ἀπέμειναν, ἔστω καὶ βαρεῖα λαβωμένες ἀπὸ τὰ σχίσματα ἐντὸς αὐτῶν, χωρὶς ὅμως καὶ πάλι νὰ ἐπέλθῃ κάποιο συγκεκριμένο ἀποτέλεσμα.

Β'. Μεταξὺ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων καὶ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

β1. Μετὰ τὴν διαμόρφωσίν της, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη μας κ. Κυπριανὸ (1985 ἔ.), ἀντιμετώπισε στὴν Ἑλλάδα τὴν ἐχθρότητα τῶν λοιπῶν τοῦ Πατρῴου (Γ.Ο.Χ.), ἐνῶ διετήρησε καὶ καλλιέργησε τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τὴν Ἀδελφὴ Ἐκκλησία τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου Ρουμανίας. Ἡ ἐνωτικὴ γραμμὴ καὶ προοπτικὴ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας καὶ ὁ μετριοπαθὴς, σοβαρὸς καὶ ἰσορροπημένος τόνος Αὐτῆς, ἡ συνεπὴς Ἀντι-οικουμενιστικὴ προσπάθειά Της, ὡς καὶ ἡ συνεχῆς ποιμαντικὴ δραστηριότητά Της, συνέβαλαν στὴν διεύρυνσιν τῆς παρουσίας Της σὲ πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου ἱεραποστολικῶς καὶ ἐνισχυτικῶς, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινωνίας Της μὲ τοὺς Βουλγάρους τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου (χειροτονία Ἐπισκόπου Τριάδισα Φωτίου τὸ 1993), ὡς καὶ μὲ τοὺς Ρώσους τῆς Διασπορᾶς ὑπὸ τὸν διάδοχον τοῦ Ἁγίου Φιλαρέτου Μητροπολίτη Βιτάλιο (1994).

Τὸ ἔτος 1986, ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ὑπὸ τὸν νέο τότε ἀρχιεπίσκοπο αὐτῆς Χρυσόστομο (Κιούση), ἐστράφη ὅλως ἀναρμονδίως καὶ ἀντικανονικῶς ἐναντίον μας καὶ προέβη σὲ ψευδοκαθαίρεσιν τοῦ Σεβασμ. Πατρὸς ἡμῶν καὶ τῶν λοιπῶν Ἐπισκόπων μας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐφ' ὅσον δὲν δεχθήκαμε νὰ ὑπαχθοῦμε εἰς αὐτὴν καὶ εἴχαμε δῆθεν φιλο-οικουμενιστικὲς ἀπόψεις. Ἐπρόκειτο γιὰ μίαν ἐντελῶς ἀψυχολόγητη καὶ ἀφιλάδελφη ἐνέργεια, ἀπογυμνωμένη ἀπὸ κάθε ἐννοια ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, τὴν ὁποίαν ἐξύφαναν μεμονωμένα πρόσωπα καὶ τὴν ἐπέβαλαν ὡς δῆθεν συνοδικὴ πρᾶξι, χωρὶς ἐν τούτοις ὁμόφωνη ἀποδοχὴ τῆς.

Τις δύο επόμενες δεκαετίες, εκτός από κάποιες προσωπικές σχέσεις επικοινωνίας, φιλικού χαρακτήρος, του Σεβασμ. Μητροπολίτου μας με Κληρικούς άλλων Συνόδων του Πατρίου, ακόμη και Αρχιερέων [π.χ. τῶν Αρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, Πειραιῶς Γεροντίου Α', Αττικῆς Ἀντωνίου, Αστορίας Πέτρου, Χίου Στεφάνου κ.ἄ.], δὲν εἶχαμε ἀνάληψι πρωτοβουλίας ἀπὸ κάποια πλευρά, γιὰ ἔναρξι συμφιλιωτικοῦ Διαλόγου. Τὸ κλίμα σὲ ἐπίσημο ἐπίπεδο παρέμενε «παγωμένο», ὄχι πάντως ὑπαιτιότητι ἡμῶν, ἐφ' ὅσον ἡμεῖς ἤμεθα οἱ διωχθέντες καὶ διατελοῦντες σὲ κατάστασι ἀμύνης ἔναντι τῆς ἐπιθετικότητος καὶ ἀπορριπτικότητος τῆς ἑτέρας πλευρᾶς· πάρα ταῦτα, ἡ ἀνεξικακία τοῦ Σεβασμ. Πατρὸς ἡμῶν δὲν ἀνταπέδιδε τὰ ἴσα, οὔτε γενικῶς ὡμοίαζε πρὸς τὸ ταραγμένο πνεῦμα καὶ φρόνημα τῶν διωκτῶν του.

Γράφοντες ταῦτα πάντα, δὲν ἀναξέουμε βεβαίως πληγές, πολλῶ μᾶλλον ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἐλπίδα θεραπείας τῆς ἀντικανονικῆς καὶ οὐδέποτε γενομένης ἀπὸ ἡμᾶς δεκτῆς δῆθεν καθαιρέσεως· ἀλλὰ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ καταθέσουμε τὴν βιουμένη ἱστορικὴ μαρτυρία μας ἔναντι πρωτίστως τοῦ ἐν Χριστῷ Ποιμνίου μας, ἀλλὰ καὶ παντὸς καλοπροαιρέτου καὶ ἀπροκαταλήπτου ἀναζητητοῦ τῆς Ἀληθείας.

β2. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας, τὸ ἔτος 2006, σὲ σημαντικὸ Ἐγκυκλιῶδες Κείμενο Αὐτῆς μὲ τίτλο: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐνστασις ἔναντι τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Βασικὲς Ἐκκλησιολογικὲς καὶ Κανονικὲς Θέσεις», ἔθιγε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ θέμα τῆς «**διαιρέσεως τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν**» καὶ ἐξέφραζε τὴν ἐτοιμότητά Της γιὰ συνεργασία καὶ περαιτέρω ἔνωσιν Αὐτῆς «**μὲ ἐκεῖνες ἐκ τῶν Κοινοτήτων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, οἱ ὁποῖες ὁμως πληροῦν ὅπωςδῆποτε τὰ κριτήρια τῶν ἐγκύρων ἐκκλησιαστικῶν σωμάτων**»⁶.

Πάρα ταῦτα, ἀνεγνωρίζετο ὅτι αὐτὴ ἡ προοπτικὴ δὲν ἦταν τότε ἐφικτὴ, ἐξ αἰτίας συγχύσεως **θεολογικῶν κριτηρίων** καὶ ἐπικρατήσεως τοῦ χάσματος τῆς **ἐκκλησιολογικῆς ἑτερότητας**. Μία σοβαρὰ ἐνωτικὴ προσπάθεια, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποσαφηνίσῃ τὰ δύο καίρια ζητήματα, περὶ τῆς θέσεως τῶν Καινοτόμων Οἰκουμενιστῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ περὶ τῶν κριτηρίων πρὸς διαπίστωσιν τῶν ἐγκύρων ἐκκλησιαστικῶν σωμάτων, διότι στὸν χῶρο τοῦ Πατρίου, ἐξ αἰτίας αὐθαιρεσίας καὶ ἀδιαφανείας, διεμορφώθη πληθὺς ἀντικανονικῶν διοικητικῶν σχημάτων, στερουμένων

ἐκκλησιαστικοῦ κύρους, μετὰ τῶν ὁποίων οὐδεὶς λόγος περὶ ἐνώσεως δύναται βεβαίως νὰ γίνη.

Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας, κατὰ τὴν Συνεδρίασιν Αὐτῆς ΛΔ'/4.10.2007 ἐκ.ήμ., προέβη, βάσει σχετικῆς Ἐκθέσεως, σὲ μία πρώτη ἀξιολόγησι τῶν ὑφισταμένων διοικητικῶν σχημάτων στὸν χῶρο τοῦ Πατρίου περὶ τοῦ κατὰ πόσον πληροῦν τὰ κριτήρια ἐγκύρων ἐκκλησιαστικῶν σωμάτων, γιὰ διενέργεια προσεγγίσεως καὶ ἐγκαινιασμό Διαλόγου, ἀνέθεσε δὲ στὴν τότε διαμορφωθείσα Διαρκῆ Ἱερὰ Σύνοδό μας τὴν προώθησι τοῦ ζητήματος ⁷.

β3. Μετὰ τὴν ἀπρόοπτη καὶ σοβαρὰ ἐξέλιξι τῆς υἱείας τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου μας στὰ τέλη τοῦ 2007, πρὸ πέντε περιόπου ἐτῶν, ἐξεδηλώθη ἔκφρασις συμπαθείας διαφόρων παραγόντων καὶ ἀπὸ τὸν χῶρο τοῦ Πατρίου, καὶ μάλιστα ἀπὸ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, στίς ἀρχές δὲ τοῦ 2008 ὁ ἀσθενὴς Μητροπολίτης μας ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψι καὶ τοῦ ἰδίου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῆς Χρυσοστόμου.

Οἱ ἀνταλλαγῆς ἐπισκέψεων ἐκατέρωθεν καὶ ἡ δημιουργία αἴφνης ἐνὸς καλοῦ καὶ φιλικοῦ κλίματος, ὠδήγησαν στὴν ἑναρξὶ *Ἀνεπισήμου Διαλόγου* τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας μετὰ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, μὲ πρώτη Συνάντησι στὴν Ἱερὰ Μονὴ Παναχράντου στὰ Μέγαρα τὴν 16.2.2008 ἐκ.ήμ. Στὴν τρίωρη ἐκείνη Συνάντησι ἐπιχειρήθηκε ἀναδρομὴ στὴν κρίσιμη ἱστορικὴ περιόδο 1979-1986, πρὸς ἐξέτασι τῶν συμβάντων σύμφωνα μὲ τὴν κατανόησι τῆς κάθε πλευρᾶς ⁸.

Οἱ Συναντήσεις συνεχίσθησαν ἐντὸς τοῦ ἔτους ἐκείνου καὶ ἐξετάσθησαν διάφορα θέματα, τόσον ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ, ὅσον καὶ τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ πεδίου, καὶ προέκυψε μία καλύτερη γνῶσι καὶ διευκρίνησι περὶ τῆς τοποθετήσεως ἐκάστης πλευρᾶς.

β4. Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας μας, στὴν Συνεδρίασι Αὐτῆς ΛΕ'/4.10.2008 ἐκ.ήμ., ἀσχολήθηκε ἐκτενῶς μὲ τὸ θέμα τῆς ἐνωτικῆς προσπαθείας. Εἶχαν ἤδη πραγματοποιηθῆ πέντε Συναντήσεις τῶν Ἐπιτροπῶν καὶ ἀξιολογήθηκε Κείμενο, τὸ ὁποῖο μᾶς ἐτέθη ὑπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς, μὲ δέκα σημεία, τὰ ὁποῖα θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποδεχθῶμε γιὰ νὰ προωθηθῆ τὸ θέμα τῆς ἐνώσεως. Ὅμως, ἐνῶ ἠδυνάμεθα νὰ δεχθῶμε τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἀποδεχθῶμε κάποια ἄλλα, ἐφ' ὅσον τοῦτο θὰ ἀποτελοῦσε ἄρνησι τῶν Ἐκκλησιολογικῶν Ἀρχῶν μας. Θεωρήθηκε

δὲ ἀποδεκτό, νὰ καταβάλουμε προσπάθεια ἐνώσεως βάσει «θεμελιωδῶν θέσεων συμφωνίας», χάριν τοῦ ὑπερτάτου ἀγαθοῦ τῆς ἐνότητος, ἔστω καὶ ἄνευ ἀπολύτου ἐκκλησιολογικῆς ταυτότητος, τῶν θεμάτων ἀσυμφωνίας παραπεμπομένων πρὸς ὀριστικὴν ἀπόφασιν καὶ ἐπίλυσιν σὲ μία Μεγάλῃ Σύνοδο τῶν Ὁρθοδόξων ⁹.

Δύο ἀκόμη συναντήσεις τῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ἀνεπισήμου Διαλόγου ἔλαβαν χώρα ἐντὸς τοῦ 2008 καὶ τελικῶς, μετὰ τὴν κατάθεσι τῆς Συνοδικῆς ἀπαντήσεώς μας (17.12.2008 ἐκ.ήμ.) ἐπὶ τῶν δέκα σημειῶν ¹⁰, ἡ ἑτέρα πλευρὰ ἔκρινε ὅτι δὲν ὑφίστανται πρὸς τὸ παρὸν ὥριμες συνθήκες «διὰ τὴν πλήρη προσέγγισιν», διότι «δὲν διεπιστώθη ταυτότης ἀπόψεων ἐπὶ ἐκκλησιολογικῶν θεμάτων» ¹¹.

Ἐντὸς δὲ τοῦ ἔτους 2010, ἐδόθησαν γραπτῶς καὶ ἐδημοσιεύθησαν σὲ δύο Μέρη «Ἐκκλησιολογικές, Κανονικές καὶ Ἱστορικές Διασαφήσεις τῶν Ἐνισταμένων ἐπὶ Ἐρωτημάτων τοῦ Ἱστοριογραφικοῦ» ¹², ἐνὸς Ἱστοριογραφικοῦ προσκειμένου στὴν ἑτέρα πλευρὰ.

β5. Στὴν «Συνοδικὴ Παραίνεσι» (α') πρὸς τὸ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Δικαιοδοσίας, μετὰ τὴν Συνεδρίασι τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 2010, περιλαμβάνετο μεταξὺ ἄλλων -καὶ μάλιστα ἐν ὄψει τόσον τῆς οικονομικῆς κρίσεως, ὅσον καὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ ἡ θλιβερὰ διαπίστωσις τῆς διαιρέσεως τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου καὶ ὅτι οἱ διάφορες προσπάθειες ἐνώσεως δὲν ἀπέδωσαν τοὺς ἀναμενομένους καρπούς, ἐτονίζετο δὲ ὅτι παραμένει ἐπεῖγον τὸ αἶτημα τῆς ἐπανενώσεως. Ἀπευθυνόταν μάλιστα προτροπὴ, πρὸ αὐτοῦ τοῦ ἀδιεξόδου, συνάψεως καὶ καλλιιεργείας φιλικῶν σχέσεων σὲ προσωπικὸ ἢ καὶ συλλογικὸ ἐπίπεδο, πρὸς ἐπίτευξιν ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων ¹³.

β6. Κατὰ τὴν Συνοδικὴν Συνεδρίασι τῆς Ἱεραρχίας μας τοῦ παρελθόντος ἔτους (ΛΗ'/4.10.2011 ἐκ.ήμ.), ἐτέθη καὶ πάλι πρὸς συζήτησιν τὸ θέμα τῆς πολυ-διασπάσεως στὸ Πάτριον, ἡ ὁποία «πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολῇ καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀντιπαρερχώμεθα αὐτὴν εὐκόλως», κατετέθησαν δὲ διάφορες σκέψεις καὶ ἀπόψεις ἐπὶ μιᾶς πιθανῆς ἐκ νέου προσεγγίσεως ¹⁴.

β7. Ἀρχὰς τοῦ τρέχοντος ἔτους 2012, ἐλήφθη Ἐπιστολὴ-Ἐκκλησις ἀπὸ Ζηλωτὰς Πατέρας τῆς Ἐρήμου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀπευθυνομένη σὲ ὅσους τίθενται κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἐνίστανται στὴν ἀπὸ τοῦ 1924 ἡμερολογιακὴ καινοτομία, πρὸς δραστηριοποίησιν ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως. Ἐπὶ τοῦ

κειμένου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον συνεζήτησε ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος μας, ἐστάλη ἐπαινετική ἀπάντησις, ψέγουσα τὴν ἐπανάπαυσι, τὸν αὐτοδικαιωτισμὸ καὶ τὸν ἀπομονωτισμὸ, καὶ προτρέπουσα σὲ ἐτοιμότητα γιὰ συνεργασία καὶ κοινὴ δρᾶσι, παρὰ τὶς πιθανὲς διαφορῆς, ὅπως καὶ γιὰ ἀφιέρωσι χρόνου, κόπου καὶ προσευχῆς ὑπὲρ τῆς ἐνωτικῆς προσπάθειας, μὲ πίστι καὶ ἐμπιστοσύνη ὅτι, διὰ τῆς θείας εὐλογίας, εἶναι δυνατὸν νὰ προκύψουν «ἀποτελέσματα ἀπρόοπτα καὶ θαυμαστά»¹⁵.

β8. Ὑπενθυμίζουμε, ὅτι ἡ προηγουμένη Πρώτη τακτικὴ Κληρικολαϊκὴ Σύναξις τῆς Ἱεράς Μητροπόλεώς μας τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιο, ἐνέκρινε σχετικὴ «Ἐκκλησι Ἐνωτικὴ» μὲ τίτλο: «Ἀντιοικουμενισμὸς – Πρὸς ὑπέρβασιν τῆς πολυδιασπάσεως», παρὰ τὸν ἐκφρασθέντα προβληματισμὸ γιὰ κάποια ἀσαφῆ, ὅπως ἐκρίθησαν, σημεῖα αὐτῆς. Τὸ Κείμενο, τὸ ὁποῖο τελικῶς δημοσιεύθηκε, περιλαμβάνει συμπύκνωσι τῶν ἤδη ἐκτεθεισῶν ἀπόψεων μας ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς διασπάσεως, μὲ πρότασι συγκροτήσεως ἐνὸς «Κοινοῦ Συντονιστικοῦ Ὁργάνου Διαλόγου καὶ Δράσεως», πρὸς συζήτησιν τῶν διαιρετικῶν ἐκκλησιολογικῶν καὶ κανονικῶν θεμάτων¹⁶.

β9. Βεβαίως, ἡ Ἐκκλησις ἐκείνη δὲν εἶχε κάποιο ἄμεσο ἀποτέλεσμα, ἐκτὸς μιᾶς ἀνταποκρίσεως ἐκ μέρους ἀντικανονικῆς τινος ομάδος ἐξ Ἀμερικῆς, ὅμως συνέτεινε στὴν διατήρησι τοῦ ἐνωτικοῦ κλίματος καὶ κατὰ κάποιον τρόπο καὶ στὴν ἐκ νέου προσέγγισιν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῆ, ὅτι καὶ ὁ νέος ἀρχιεπίσκοπος αὐτῆς Καλλίνικος εἶχε ἐπισκεφθῆ –καλῆ τῇ διαθέσει– πρὸ ἔτους περίπου, μαζὶ καὶ μὲ ἄλλους ἀρχιερεῖς, τὸν ἀσθενοῦντα Σεβασμ. Μητροπολίτη μας, καὶ γενικὰ ὅτι συνεχίζει νὰ ἐπικρατῆ θετικὴ ἀτμόσφαιρα στὶς μεταξύ μας σχέσεις. Οἱ Ἐπιτροπὲς Διαλόγου μας, λοιπόν, εἶχαν μία φιλικὴ Συνάντησι πρὸ δύο περίπου μηνῶν στὸν Πειραιᾶ (12/25.9.2012) καὶ προέβησαν σὲ μία σύντομη ἀξιολόγησι τοῦ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν *Ἀνεπισήμου Διαλόγου* μας, ἐτέθη δὲ ἀπὸ μέρους τῆς ἄλλης πλευρᾶς πρὸς ἡμᾶς πρότασις, μὲ τὴν μεθοδολογία καὶ τὴν θεματολογία ἐνὸς *Ἐπισήμου* πλέον *Διαλόγου* μεταξύ μας πρὸς ἔνωσιν.

β10. Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἱεράς Συνόδου μας, στὴν πρὸ μηνὸς Συνεδριάσί Της (ΛΘ'/3.10.2012 ἐκ.ἡ.μ.), συνεζήτησε τὸ θέμα αὐτὸ ἐκτενῶς καὶ ἐν τέλει τοποθετηθεῖσα, ὡς καὶ εἰς τὸ παρελθόν, ὑπὲρ τοῦ Διαλόγου, ἀνέθεσε στὴν Διαρκῆ Σύνοδό μας τὴν προώθησι τοῦ θέματος.

Ἡ Διαρκὴς Σύνοδος μας, σὲ συνεργασία μὲ τὴν Ἐπιτροπὴ Διαλόγου τῆς ἐτέρας πλευρᾶς, εὐρίσκεται αὐτὴ τὴν στιγμή στὴν διαδικασία ἐπιτεύξεως συμφωνίας ἐπὶ ἐνὸς Κοινοῦ Κειμένου Ἀρχῶν γιὰ τὴν σύστασι τῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Διαλόγου καὶ γιὰ τὸν Κανονισμό Λειτουργίας τῶν Κοινῶν Συσκέψεων. Ὁ Ἐπίσημος Διάλογός μας ἐλπίζεται νὰ ἐγκαινιασθῇ καὶ ἀναμένεται νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν μελέτη τῶν διαφορῶν μας ἐπὶ τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ κυρίως θέματος.

β11. Κατόπιν ὅλης αὐτῆς τῆς ἐνημερωτικῆς καὶ πιθανὸν κουραστικῆς ἀναδρομῆς, δυνάμεθα νὰ εἰποῦμε ὅτι εὐρισκόμεθα σὲ μία κρίσιμη περίοδο καί, ἐπαφιέμενοι στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἐκφράζουμε τὴν καλὴ διάθεσί μας καὶ τὴν ἐτοιμότητά μας νὰ ὑπηρετήσουμε τὸ ἅγιον Θέλημα τοῦ Κυρίου, γιὰ τὴν ἐνότητα τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν, μὲ γνώμονα πάντοτε τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν Ἀγάπη τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας.

Σὲ αὐτὴ τὴν προσπάθεια, ἢ ὁποία ἀνθρωπίνως εἶναι πολὺ δύσκολη, ἐκζητοῦμε τὴν προσευχητικὴ βοήθεια ὅλων ἐκείνων ὅσοι πονοῦν γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀπόκρουσι τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὁ ἐπικείμενος αὐτὸς Διάλογος προβλέπει καὶ ἐπίσημα Ἀνακοινωθέντα, μετὰ τὸ πέρας ἐκάστης Συνεδριάσεως, ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων του, καὶ ἔτσι θὰ ἐπικρατῇ ἐνημερωτικὴ διαφάνεια. Ἡ γνώμη καὶ ἡ συνδρομὴ ἀπάντων στὴν κοινὴ αὐτὴ Διακονία μας, εἶναι ἐκ προοιμίου δεκτὴ καὶ εἰσακουστή.

Εἶθε ὁ Κύριός μας νὰ δώσῃ ἀγαθὰ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ!

Εὐχαριστῶ!

Παραπομπές:

1. Βλ. μαρτυρίες του αὐτόπτου Σταύρου Καραμήτσου-Γαμβρούλια, *Ἡ Ἀγωνία ἐν τῷ Κήπῳ τῆς Γεθσημανῆ*, Ἀθήναι 1961, σελ. 165-166 καὶ 178.
2. Περιοδ. «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα», ἀριθ. 64/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2006, σελ. 542-543.
3. Περιοδ. «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα», ἀριθ. 71/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2008, σελ. 766-771.
4. Περιοδ. «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα», ἀριθ. 72/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2008, σελ. 799-808.
5. Περιοδ. «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα», ἀριθ. 54/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2005, σελ. 236-239.
6. Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», περίοδος Γ', ἀριθ. 1/Ἰανουάριος-Μάρτιος 2008, σελ. 9-10.
7. Αὐτόθι, σελ. 14.
8. Αὐτόθι, σελ. 30.
9. Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», περίοδος Γ', ἀριθ. 3/Αὐγούστος 2010, σελ. 10-11.
10. Αὐτόθι, σελ. 22-25.
11. Αὐτόθι, σελ. 20-21.
12. Αὐτόθι, σελ. 26-41.
13. Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», περίοδος Γ', ἀριθ. 4/Δεκέμβριος 2010, σελ. 5.
14. Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», περίοδος Γ', ἀριθ. 5/Δεκέμβριος 2011, σελ. 10.
15. Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», περίοδος Γ', ἀριθ. 6/Ἰούνιος 2012, σελ. 14-16.
16. Αὐτόθι, σελ. 17-18.